

[Socialministeren.]

arbejder med i socialministeriet, så jeg kan tilsige min fulde støtte til det forslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om fastsættelsen af offentlige standarder og normer for det offentliges serviceydelser (af Simonsen m.fl.).

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. II) findes i tillæg A. sp. 1781, fremsættelsen i tidenden sp. 305).

Forslaget sattes til forhandling.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): Det forslag til folketingsbeslutning, som nu er til behandling, vedrører efter sin ordlyd alene socialministerens område, men problemerne om fastsættelsen af standarder og normer for det offentliges serviceydelser vedrører også andre områder. Jeg er derfor nået til enighed med de forskellige berørte ministre om, at jeg svarer forslagsstillerne på samtlige ministres vegne, og jeg vil samtidig komme ind på nogle mere generelle betragtninger om problemerne.

De seneste års stærke vækst i de offentlige udgifter og deraf følgende forøgelse af skatetrykket og den offentlige diskussion om den manglende balance i dansk økonomi har skabt en voksende interesse i offentligheden for den kvalitet, som det offentliges serviceydelser bliver fastlagt i. Det synes at være en udbredt og ofte overdreven opfattelse, at der gør sig en vis overdådighed gældende, når der disponeres hos staten og kommunerne. Det gælder såvel med hensyn til bygninger som inventar og personale. Det var jo det, der var udgangspunktet for den redegø-

relse, Kommunernes Landsforening gav i sommeren 1971, og hvori det blev påpeget, at kommunerne på en række punkter var bundet til centralt fastsatte standarder og normer, der i sig selv virkede oppustende på den offentlige aktivitet.

Det var også denne redegørelse, der dannede udgangspunktet for den daværende finansministers redegørelse her i tinget i august 1971, og som igen dannede baggrunden for det forslag til folketingsbeslutning, som hr. Simonsen m.fl. fremsatte i december sidste år, og som vi behandlede her i tinget i januar i år.

Som jeg fremhævede under behandlingen i januar, har standardproblemet også en anden side end den, der vender direkte ud mod kommunerne. Det er et generelt standardproblem, som også gælder de områder, som styres 100 pct. af staten. Det generelle spørgsmål er: hvordan kan vi måle de resultater, der kommer ud af den offentlige indsats? Hvad er produktiviteten og effektiviteten i den offentlige sektor? Vi ved, hvor mange ressourcer der bliver sat ind. Indsatsen kan måles i form af arbejdskraft, materialer m.m. Men hvordan er sammenhængen mellem indsats og resultat?

I private virksomheder har man i mange år beskæftiget sig med produktivetsmåling og effektivitetsmåling, og her er det jo også muligt, fordi resultatet i en privat virksomhed kan sælges; der er en pris på det. Men en tilsvarende pris har vi ikke, hvor det drejer sig om de offentlige ydelser.

Denne mere generelle del af standardproblemet er meget vanskelig at indkredse. I budgetdepartementet arbejder man hermed, men som jeg sagde i min redegørelse i januar, er der ikke tale om undersøgelser, der vil resultere i store rapporter og betænkninger. Det afgørende er, at man forsøger at lægge disse betragtninger ind i det løbende budgetarbejde, således at vurderingen af de præstationer, som det offentlige yder, bliver en del af budgetarbejdet. Man skal ikke blot diskutere, hvor mange penge der skal bruges på de enkelte offentlige områder, men også, hvor meget skatteyderne får for de penge, der bliver anvendt.

Men det er ikke så meget den generelle del af standardproblemet, der er til debat i dag. Det er problemerne vedrørende de bindinger, der bliver lagt på kommunerne. Under